καὶ θὰ τρέξῃ νὰ σὲ δῇ...»

Λιάνα ποῦ εἶσαι ;

Ἂν ἤξερες πόσο ὑποφέρω !...

Θἄθελα νὰ πέθαινα ἀκουμπῶντας τὸ κεφάλι μου στὰ γόνατά σου...

Λιάνα !... Λιάνα !...

Ἔξω ἡ βροχὴ σταμάτησε λίγο...

Ἄχ ! ν' ἄκουγα στὴ σκάλα τὸ ἐλαφρύ, γοργὸ ἀνέβασμά της !.. Θὰ μοῦ περνοῦσαν ὅλα, θὰ γινόμουν ἀμέσως καλά, ὁ πυρετὸς θὰ μ' ἄφηνε, θὰ νικοῦσα τὴν ἀρρώστεια...

Θἄρθῃ ;... Μὲ ποιὰ δικαιολογία θὰ βγῇ τόσο πρωῒ καὶ μὲ τέτοιον καιρὸ ἀπὸ τὸ σπίτι ;...

Κ' ἡ κόμησσα ; Γιατὶ δὲν ἔστειλε κανέναν νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ τί γίνεται ;...

Δὲν ἀντέχω πειά...

Ὅλα γυρω μου θολώνουν... Ὁ σφυγμός μου χτυπάει δυνατά... Πόσο ἐξαντλήθηκα μέσα σὲ λίγες ὧρες ! . . . . . .

. . . . . .

(Ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιο τοῦ Ζὰκ Μονὲλ) **Συνέχεια.**

....Ἄκουσα βήματα στὴ σκάλα καὶ τινάχτηκα στὸ κρεββάτι ὁλόρθος ! Εἶχα πλαγιάσει κ' εἶχα κλεῖσει τὰ μάτια μου. Τὸ ἡμερολόγιό μου μοῦχε πέσει ἀπὸ τὰ χέρια... Παράδερνα μέσα στὸν πυρετὸ μὲ τὴν αἰώνια ἀγωνία τῆς ἀναμονῆς... Κι' ἄξαφνα... ἄξαφνα ἄκουσα κάποιον ν' ἀνεβαίνῃ...

— Εἶνε αὐτή !... φώναξα... Λιάνα !... Ἀγάπη μου !...

Ἡ οἰκονόμος ἔτρεξε νὰ μὲ καθησυχάσῃ.

— Πλαγιάστε... Μὴ κάνετε ἔτσι... Θὰ γίνετε χειρότερα.

Ἔτρεξα ἀμέσως ἔξω...

Ἡ ἀγωνία μου στο μεταξὺ αὐτὸ ἦταν ἀπερίγραπτη. Περίμενα μὲ τεντωμένα τ' αὐτιά. Κι' αὐτὴ ἡ ἀναπνοή μου εἶχε σταματήσει κ' ἡ καρδιά μου δὲν χτυποῦσε πειά...

— Λιάνα !... Λιάνα !...

Ἄκουσα ψιθυρίσματα ἀπ' ἔξω καὶ σὲ λίγο ξαναμπῆκε ἡ οἰκονόμος μου. Μοῦ εἶπε πὼς εἶχεν ἔρθῃ ὁ θυρωρὸς τῆς κομήσσης νὰ ρωτήσῃ πῶς εἶμαι. Ὅταν τ' ἄκουσα αὐτὸ ἔννοιωσα τρομερὴ ἀπελπισία. Δὲν ἦταν ἡ Λιάνα !... Εἶπα στὴν οἰκονόμο νὰ τοῦ πῇ πὼς εἶμαι σοβαρὰ ἄρρωστος καὶ ξανάπεσα ἐξαντλημένος στὸ κρεββάτι...

Μούρχόταν νὰ κλάψω, νὰ σχίσω τὰ ροῦχα μου, νὰ χτυπήσω τὸ κεφάλι μου στὸν τοῖχο !

Γιατὶ δὲν ἦρθε ἡ Λιάνα ;

Γιατὶ ἡ κόμησσα δὲν μοῦ παράγγειλε τίποτα γι' αὐτή ;

Θέ μου !... Νοιώθω τὸν ἑαυτό μου χειρότερα.....

. . . . . .

(Ἀπ' τὸ ἡμερολόγιο τῆς κομήσσης Ρ...)

Λίγο ἀργότερα.

Ὁ Θεὸς νὰ βοηθήσῃ πλέον νὰ μὴ συμβῇ κανένα ἀπρόοπτο... Δὲν ξέρω γιατὶ σφίγγεται ἔτσι ἡ καρδιά μου...

Νοιώθω μιὰ ἀνεξήγητη ἀγωνία, κάτι μὲ φοβίζει...

Ὁ θυρωρὸς ἦρθε καὶ μᾶς εἶπε πὼς ὁ Ζὰκ εἶνε σοβαρὰ ἄρρωστος. Μόλις τὸ ἄκουσε ἡ Λιάνα λίγο ἔλλειψε νὰ πέσῃ λιπόθυμη.

Χλώμιασε, δὲν τὴν χωροῦσε ὁ τόπος.

Ἤθελε νὰ φύγῃ ἀμέσως...

Συγχρόνως γύρισε καὶ ἡ καμαριέρα.

Μοῦ εἶπε πὼς κύτταξε παντοῦ μὲ προσοχή. Δὲν εἶδε πουθενὰ τὸν κ. Σαβάζ. Ἂν παραφύλαγε κάπου γύρω θὰ τὸν ἔβλεπε...

Αὐτὸ πειὰ ἐνεψύχωσε τὴ Λιάνα.

Σηκώθηκε ἕτοιμη νὰ φύγῃ.

— Θὰ πάω νὰ τὸν δῶ... Θέλω νὰ φύγω...

— Λιάνα, σκέψου, δὲν εἶνε σωστό... Ἂν σ' ἔβλεπαν...

— Ποιός ;

— Κι' αὐτὸς ὁ Ἐρνέστος ἀκόμη. Ὁ ἄντρας σου.

— Ἐ λοιπόν, τόσο τὸ καλύτερο. Ἂς μὲ δῇ. Τὸ θέλω, τὸ ἐπιθυμῶ. Ἔτσι θὰ δοθῇ μιὰ λύσις... Ἐγὼ δὲν θἄχα τὴ δύναμι νὰ τοῦ τὸ πῶ...

— Ἐπιμένεις ;

— Φεύγω...

— Τοὐλάχιστον ἄκουσε τὴ συμβουλή μου. Μὴν πᾶς μὲ τὸ δικό σου ἀμάξι.

— Ἔχεις δίκηο.

— Δώσε το... Ὑποτίθεται πὼς θὰ μείνῃς ἐδῶ καὶ θὰ γυρίσῃς μὲ τὸ δικό μου ἀμαξι.

— Σ' εὐχαριστῶ. Στεῖλε τὸ θυρωρὸ νὰ τοῦ πῇ νὰ φύγῃ. Ἂν ρωτήσῃ ὁ Ἐρνέστος ἂς τοῦ πῇ πὼς ἔμεινα μαζυ σου, θὰ γυρίσω τὸ μεσημέρι. (Ἀκολουθεῖ)

— Θὰ ρθῇ... Ἤούχασε θὰ ρθῇ...

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ

ΑΜΑΖΟΝΕΣ

Ὁ ἐνοχλητικὸς ἀξιωματικὸς καὶ ἡ εὐγενὴς κυρία. Μονομαχία γυναικὸς καὶ ἀνδρός, κ.λ.π. κ.λ.π.

Ὁ περισσότερος κόσμος πιστεύει ὅτι ἀμαζόνες ὑπῆρξαν στὴν μακρυνὴ ἀρχαιότητα μόνο. Πόσον ὅμως ἡ γνώμη αὐτὴ εἶνε ἐσφαλμένη... Γιὰ νὰ πεισθῇ κανεὶς γι' αὐτό, ἀρκεῖ νὰ ρίξῃ μιὰ προσεχτικὴ ματιὰ τόσον στὴν ἀρχαία, ὅσον καὶ στὴν σύγχρονή μας ἱστορία. Θὰ εὕρῃ ἐκεῖ, πλῆθος ἡρωΐδων, ποὺ ἔδειξαν, σὲ διάφορες κρίσιμες περιστάσεις, πολὺ περισσότερον θάρρος καὶ γενναιότητα ἀπὸ τοὺς ἄνδρες.

Ἡ ἀμαζόνες οὐδέποτε ἔλειψαν ἀπὸ τὴν ἀνθρωπότητα. Μήπως τὴν ἐποχὴ τοῦ Ναπολέοντος, ἡ «κατινιέρες» (ὅπως ἡ κυρία Δὲν Μὲ Μέλλει) δὲν ἔπεραν πολλὲς φορὲς τὸ τουφέκι γιὰ νὰ πολεμήσουν μαζὶ μὲ τοὺς στρατιώτας ;... Ἀλλὰ καὶ πιὸ σύγχρονα ἀκόμη, στὸν Γαλλογερμανικὸ πόλεμο τοῦ 1870, στὸν δικό μας πόλεμο τοῦ 21, λίγες γυναῖκες ζωστῆκαν τἄρματα καὶ τρέξαν στὴν «πρώτη γραμμὴ τοῦ πυρός» ....

Ἂς ξεφυλλίσωμε ὅμως τὴν ἱστορία :

***

Ἕνας εὐγενής, ὁ κόμης ντὲ Σαὶν-Μπαλμὸν ποὺ ζοῦσε τὸν μεσαιῶνα, ἀναγκάσθηκε κάποτε ν' ἀκολουθήσῃ τὸν ἀρχηγό του, δοῦκα τῆς Λωρραίνης, στὸν πόλεμο, ἀφίνοντας τὴ γυναίκα του μόνη στὸν πῦργο. Ὕστερ' ἀπὸ λίγον καιρό, ἡ κόμησσα, ἀπεφάσισε νὰ πάῃ νὰ ἐγκατασταθῇ σὲ μιὰ ἐξοχική της ἔπαυλη, γιὰ νὰ περμένῃ ἐκεῖ, μακρυὰ ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμο, τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ ἀνδρός της. Δίπλα ὅμως στὴν ἔπαυλη αὐτή, ἔτυχε νὰ κάθεται κάποιος ἀξιωματικὸς τοῦ ἱππικοῦ, ὁ ὁποῖος, βλέποντάς την μόνη καὶ ἀνυπεράσπιστη, ἐθεώρησε καλὸν νὰρχίσῃ νὰ τὴν ἐνοχλῇ, καὶ νὰ τῆς φέρεται χυδαιότατα. Ἡ κόμησσα, στὴν ἀρχή, τὸν παρεκάλεσε μὲ μεγάλη εὐγένεια νὰ παύσῃ τὶς ἐνοχλήσεις του. Ὁ ἀγροῖκος ὅμως ἀξιωματικὸς δὲν ἐννοοῦσε μὲ κανένα τρόπο νὰ τὴν ἀφίσῃ στὴν ἡσυχία της. Αὐτὴ τότε, στὴν ἀπελπισία της, ἀναγκάσθηκε νὰ καταφύγῃ στὸ ἐξῆς στρατήγημα : Τοῦ ἔγραψε ἕνα μπιλιέτο, μὲ τὴν ὑπογραφή... «Ἱππότης ντὲ Σαὶν-Μπαλμόν», στὸ ὁποῖον τοῦ ἔλεγε ὅτι... «πληροφορηθεὶς μὲ ποῖον χυδαῖο τρόπο εἶχε φερθῆ πρὸς τὴν κουνιάδα του, τὸν προκαλοῦσε σὲ μονομαχία μὲ σπαθί» !... Ὁ ἀξιωματικός, μὴ μπορώντας νὰ κάμῃ διαφορετικά, ἐδέχθη τὴν πρόκλησῃ, κι' ἐπῆγε στὸ προσδιορισμένο μέρος ὅπου θὰ γινόταν ἡ μονομαχία. Ἐκεῖ, τὸν ἀνέμενε ἤδη ἡ κόμησσα, ντυμένη ἀνδρικά, καὶ μ' ἕνα σπαθὶ στὸ χέρι. Ἦταν τόσο καλὰ μετεμφιεσμένη, ὥστε οὔτε τοῦ πέρασε κἂν ἀπὸ τὸ μυαλὸ ἡ σκέψις πὼς μποροῦσε νὰ ἦταν αὐτή. Καὶ ἡ μονομαχία ἄρχισε... Ἡ κόμησσα ἦταν δεινὴ ξιφομάχος. Κι' ἔτσι ἂν καὶ ὁ ἀντίπαλός της ἤξερεν ἐπίσης ἀρκετὰ καλὸ σπαθί, ὕστερ' ἀπὸ λίγους διαξιφισμούς, μὲ μιὰ ἐπιδεξία κίνηση τὸν ἀφώπλισε. Ὁ ἀξιωματικὸς τότε, δαγκάνωντας τὰ χείλη ἀπὸ τὴ λύσσα, ἐσταύρωσε τὰ χέρια στὸ στῆθος ἀναμένοντας τὸν θάνατο... Ἡ κόμησσα ὅμως, βγάζοντας τὴν ἀνδρικὴ περροῦκα της ὥστε τὰ ἄφθονα μαλλιά της νὰ ξεχυθοῦν στοὺς ὤμους της, τοῦ εἶπε εὐγενέστατα.

— Ἐνομίζατε, κύριε, ὅτι ἐμονομαχούσατε ἐναντίον τοῦ ἱππότου ντὲ Σαὶν-Μπαλμόν... Δὲς τε ὅμως πὼς τὰ φέρνει ἡ τύχη... Τὸ σπαθί σας σᾶς τὸ ἐπιστρέφει ἡ ἴδια ἡ κόμησσα ντὲ Σαὶν Μπαλμόν... παρακαλώντας σας, τὸ μικρὸ αὐτὸ πάθημα νὰ σᾶς χρησιμεύσῃ ὡς μάθημα, καὶ νὰ εἶσθε εὐγενέστερος ἄλλοτε, πρὸς τὶς... ἀνυπεράσπιστες γυναῖκες !...

Καὶ κάμνοντας μιὰ εἰρωνικὴν ὑπόκλιση ἡ κόμησσα ἔφυγε ἀφίνοντας τὸν ἀντίπαλό της καταντροπιασμένο...

✲

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΑΣ ΚΛΑΨΟΥΝ ΑΛΛΟΙ...

Ἡ περίφημη εὐνοουμένη τοῦ Λουδοβίκου ΙΑ' ντὲ Λὰ Βαλλιέρ, μετενόησε, ὡς γνωστόν, γιὰ τὸν ἔκλυτο βίο της, καὶ ἔγινε καλόγρηα ὑπὸ τὸ ὄνομα «ἀδελφὴ Λουΐζα».

Ὅταν τῆς ἀνήγγειλαν τὸν θάνατο τοῦ δουκὸς ντὲ Βερμαντουᾶ, — γιοῦ τῆς τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀποκτήσει μὲ τὸν βασιλέα — ἀπήντησεν ἁπλᾶ :

— Ἂς κλάψουν ἄλλοι γιὰ τὸ θάνατό του... Ἐμένα, δὲ μοῦ ἐπιτρέπεται, παρὰ γιὰ τὴ γέννησή του νὰ κλαίω μόνο...